

[Poul Møller.]

foretage sig et eller andet i år. Det har vel snarere været således, at den har været for længe om overhovedet at diskutere disse ting og har diskuteret dem så længe, at man har glemmt, at sagen også skulle behandles her i folketinget. Det er, så vidt jeg kan se, det værste, regeringen endnu har budt folketinget, og det siger ikke så helt lidt, når man tænker på, hvad der er sket i årenes løb.

Lad nu dette med folketingets beklagelse over arbejdsgangen ligge i denne omgang, og lad os så se, om vi ikke også er bragt i en pinlig situation ved selve det, der finder sted, om ikke disse lovforslag er udtryk for, at man har bragt landet i en pinlig situation. Havde man fra regeringens side kunnet foreslå en normal forlængelse af alle de skattelove, der eksisterer, så havde staten, regeringen, fået en indtægtsforøgelse på 1 300-1 400 mill. kr., men det er karakteristisk for den økonomiske politik, denne regering har ført, at 1 300-1 400 mill. kr. i forventet indkomststigning ikke kan være nok for regeringen, at den har ført sin udgiftspolitik så kraftigt igennem i de sidste år, at selv en indtægtsstigning for staten, der er større end set tidligere på noget tidspunkt i landets historie, ikke er tilstrækkelig til at give regeringen den dækning for den økonomiske politik, den ønsker.

Vi har alle sammen haft fornemmelsen af, at det måtte ende her. Når vi tænker på, at der praktisk taget ikke udbydes en ejendom til salg, uden at staten skal købe den, når vi tænker på, at vi dag for dag står over for byggeri, byggeri, offentligt byggeri, har vi alle sammen fornemmelsen af, at der ikke i dag er det væsen, den offentlige institution, der ikke har byggeplaner og ikke skal gennemføre byggeri; og vi har alle i det høje ting, når vi har kunnet følge finansudvalgets arbejde, haft fornemmelsen af, at den højtærede finansminister aldeles ikke længere har noget overblik over den økonomiske politik og udgiftspolitikken, men at de enkelte ministre har fået lov til at komme med deres udgiftsbeløb til byggeri, til indretning af nye institutioner og udvidelser — og en lang række udvidelser går endda uden om folketinget. Der fremsættes et normeringslovforslag med en merudgift på 7 mill. kr., men den højt-

ærede finansminister ved udmærket, at der let kan ansættes handels- og kontormedhjælpere uden om denne normeringslov; administrationen pustes op, nye institutioner lægges på nye institutioner, flere og flere ejendomme i citykvarteret er efterhånden statens.

Se, nu ved jeg godt, at den højtærede finansminister vil sige: ja men udgiftslovene har oppositionen stemt for. Men den højtærede finansminister ved, at vi er gået imod, når man i den nuværende situation er kommet med forslag om at forøge beskæftigelsen gennem statsforanstaltninger, og vi er gået imod, når man i finansudvalget er kommet med forslag om nye millioner til beskæftigelsesarbejder på et tidspunkt, hvor man skal pålægge befolkningen omsætningsafgifter for at få den økonomiske aktivitet til at falde. Vi er gået imod, adskillige af os, at man ofrer 65 mill. kr. på SAS; vi gik imod landbrugsordningen, der skulle finansieres over statsskatterne, vi ønskede, at man i stedet for skulle finde frem til hjemmemarkedspriser, så vi undgik denne forøgelse af beskatningen. Således kunne udgift, som vi er gået imod, følge på udgift.

Men det afgørende må være, at der i landet findes en finansminister, der kan holde igen på udgifterne. Det afgørende kan ikke være, at der er en opposition, som hele tiden skal holde igen på udgifterne. Regeringen vil være populær, regeringen kender ikke ordet nej; man kender ikke en ansøger, der har været hos regeringen og fået nej; men finansudvalget har måttet sige nej til regeringen adskillige gange, senest til den højtærede landbrugsminister, da ministeren ville købe strandvejsvillaer. (*Afbrydelse*: De sagde da ja til den ene!). Ja, det var måske også forkert, men det var i alt fald den billigste, vi sagde ja til.

Formanden: Jeg henstiller, at man ikke afbryder taleren.

Poul Møller: Hvad angår den situation, vi befinder os i, er det den, at regeringen ikke har nok i de 1 300-1 400 mill. kr., som statsindtægterne normalt automatisk stiger med, men yderligere skal have 500-600 mill. kr. Det er en situation, en regering tidligere har været i, men en rege-